

De Vallei XXIII

Beeldend werk

[Els Brouwer](#)

Gedichten

[Wouter van Heiningen](#)

[Dianne Soli](#)

[Antoinette Sisto](#)

[Wilma van den Akker](#)

[Geraldina Metselaar](#)

[Jos van Daanen](#)

Samenstelling **Antoinette Sisto**

V.u. [François Vermeulen](#)
Een *Eigen-Zinnige* uitgave oktober 2014

Daar gaat ze

Daar ga je,
op reis, je koffer dat ben jij
want zoals je altijd zegt
reizen is fantaseren

zonder doel weet je
toch elke dag
weer aan te komen,
die koffer weer iets voller

wij reizen met je mee,
in gedachten en ansichtkaarten
waarop zachte heelmeesters
staan gekriebeld

wanneer je terug bent
zal je ons vergezichten tonen
vol vlinders en vissen
uit de koffer in je hoofd

Wouter van Heiningen

In die ene droom, de schoolslag zwaar,
een glashard vocht: er viel niet tegenin te dringen.
Met gegolfde armen hapte adem open, zonk
alleen de wakkere regen van het lijf. Daar dacht ik aan

en aan angst om te verliezen
toen ik langs het raam van water liep.
De pas die boven jou in vluchtslag dreef,

afgesneden. In werkelijkheid.
Wind in het gezicht van een gedeukte zee.
Geen adem begint te verdrijven.

Droom tegen woord tegen dood.

Dianne Soli

Prima ballerina

Alsof ze in het hier en nu
moet dansen
dansen zonder ingebeelde angsten
met iedere pas
van haar breekbare voet - tilt
verlangen zich, van de grond almaar vaster

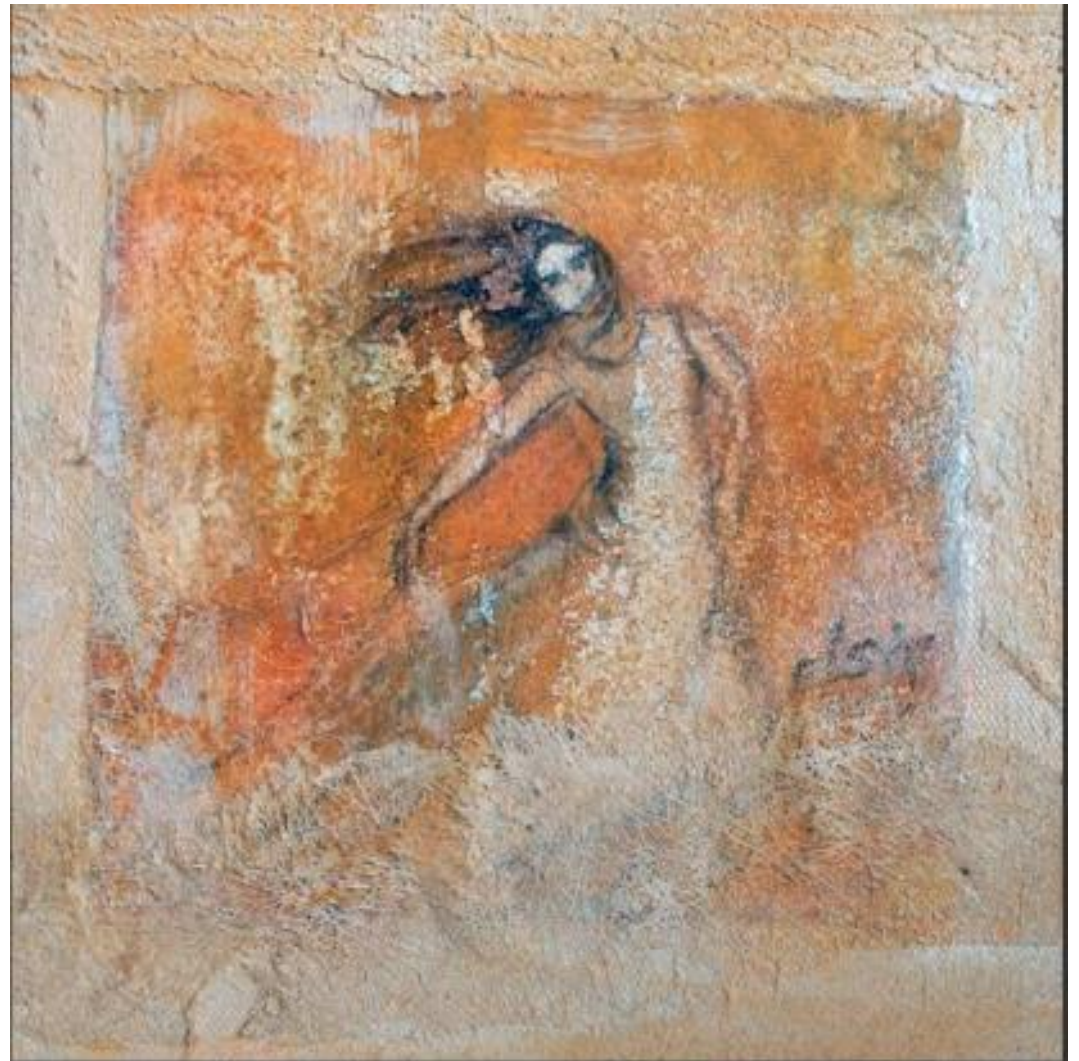
Op de toppen van haar tenen balanceert
ze met onzichtbare pijn
gracieus zoals zij alleen kan zijn
hoger legt ze de lat
hoger, altijd maar hoger -

Haar ravenzwarte haren
glinsteren in een werveling
waar ranke benen klimmen
in een duizeling zonder tijd

De wolken zijn zó bereikt
in een oogwenk slaan gordijnen
naar de hemel vanzelf open
luid applaus breekt los

in een zaal vol witte rozen
de roep van het publiek, het smeekt
encore encore encore

Antoinette Sisto

Black Sky White - ik wil je huid voelen

Je bent kleiner dan in werkelijkheid, daardoor

Lijk je groter dan in werkelijkheid, mijn vingers
Missen je aanraking, mijn oog
Trekt naar een trechter, een mens
Verdwijnt

Maar je komt er wel uit hoor
Het is minder erg dan het lijkt. In zo'n gat
Verdwijnen we allemaal wel eens, ons lichaam
In de grond, zaad in de baarmoedermond
In een wormgat alsof je sterft

Van buitenaf lijkt het erger omdat een mens
Je hand weigert
Je komt er wel uit, hè?
De zwaartekracht zuigt harder

Van binnenuit lijkt het erger omdat die kracht
Harder trekt dan je wil. In de tussentijd
Doe je wat je kunt, blauw zien
En goud. In dat kader wil ik je huid voelen
Je moet gewoon aan iets leuks denken
Kijk maar: daarachter is de lucht wit

Het lijkt erger dan het is
Je komt er wel weer uit toch?
Toch?

En hoe ruik je eigenlijk?

Wilma van den Akker

Samen

Daar roept zij nog eenmaal jouw naam
Over de oceaan richting het vaste land
Voor even raakt haar woordenstroom
kant noch wal – gaat ze golvend onder

Deinend hoopt ze vurig op een wonder
Zoekt ze naarstig een plek waar jullie voor
altijd verstrengeld samen kunnen blijven
Hoor haar melodieën ruisend drijven

Kristallen klanken vormen een brug
En ook al was je indertijd weggedreven
Hoor haar zingen vanuit het diepe: kom terug
Kom terug voor een seconde, voor heel even

Geraldina Metselaar

Sarah met violen in 'r haar

Wat ze op de trap legt, moet mee naar boven: / het loden zetsel van een boek / met op het omslag haar ogen / van vroeger; / wat kinderspeelgoed met vegen / van haar vingers; / een doosje kralen en spiegeltjes / geruild tegen het stukje tuin / waar haar moeder altijd zat/ en van waaruit ze vertrok / om de wereld te verkennen. / Niet meer nodig.

Eens had ze op een hoge tree / een schatkaart neergelegd / met aangebrande randen en de route / op een bladnerf uitgezet. / Ik zag er de gedachten in / die ze alsmaar met zich meedroeg. / Maar net zo goed was er altijd vuile was, / veel vuile was.

Soms zie ik nog alleen haar poppen / talloos en gebroken/ alsof ze daarmee wilde zeggen / hoe ze over mensen dacht. / Wat ze met de hoofden had gedaan / is me nu nog steeds een raadsel. / Ze zal ze ergens wel begraven hebben / achter in de tuin / waar haar moeder altijd zat / en van waaruit ze vertrok / om de wereld te verkennen.

Niet meer nodig.

Jos van Daanen

